Swingende positivo's uit Soweto

Smeltkroesband BCUC een van de smaakmakers op Festival Mundial

Festival Mundial beeeft komend weekend alweer zijn 23ste editie. De Zuid-Afrikaanse muziekgroep BCUC geldt als een van de smaakmakers. 'Muziek geeft ons de mogelijkheid verhalen te delen.'

JASPER VAN VUGT

BCUC is een ware smeltkroesband, de leden communiceren met elkaar in zes talen, zingen doen ze zelfs in elf talen.

Een grote glimlach breekt door op het gezicht van Kaomotso wanneer ze de naam Mundial hoort. De zangeres werd vorig jaar met haar Zuid-Afrikaanse band BCUC als last-minute-act toegevoegd aan het festival. Bij de expositiestand van Oxfam Novib op het festivalterrein imponeerde de zeskoppige groep met een spetterend optreden. Wie zijn ogen dicht deed, waande zich in zonnig Zuid-Afrika.

Met hun feestelijke mix van gepassioneerde Afrikaanse chants, hip-hop, funk, rock en invloeden van James Brown en Fela Kuti, wisten ze een dusdanig goede indruk te maken dat ze dit jaar mogen terugkomen.

VOORBEREIDING

„We werden pas vlak van tevoren gevraagd om te komen spelen," blikt Kaomotso terug. „Gelukkig waren we goed voorbereid en hadden we fanatiek gerepeteerd. We hebben een motto voor onze optredens. Dat luidt 'Proper preparation prevents poor performance' (een goeie voorbereiding voorkomt een slecht optreden) en dat bleek ook deze keer weer te kloppen. Onze show leverde zo'n grote toestroom op dat we meer publiek trokken dan de hoofdact van het podium ernaast."

Festival Mundial vinden ze de gedroomde afsluiting van hun Europese tournee. De manier waarop ze de tour voor elkaar hebben gekregen is illustratief voor de werkwijze van het zestal, dat graag de handen uit de mouwen steekt en zelf initiatief toont.

Zo riepen ze de hulp in van vrienden en familie om vliegtickets naar Europa te kunnen kopen. „Zonder hen zouden we hier niet zitten," stelt rapper/fluitist Hloni glimlachend vast.

„Zij geloven in ons. Daarom wilden ze ons geld lenen voor vliegtickets. Wij hebben ze op onze beurt beloofd genoeg shows te krijgen om ze terug te kunnen betalen. Thuis in Zuid-Afrika hebben we zeven jaar lang elke zaal op zijn kop gezet, dus we weten dat we het kunnen. Gelukkig zijn de reacties bij onze optredens hier ook goed en lijkt ons plan te werken." Belangrijke meerwaarde van hun muziek zijn de teksten. Het zestal heeft een positieve boodschap en wil die graag delen met het publiek.

Dat begint al bij hun bandnaam; BCUC staat voor Bantu Continue Uhuru Consciousness, wat 'mensen zet vrijheid en bewustwording voort' betekent. „Die naam staat voor vrijheid van de geest en het verlangen naar individuele onafhankelijkheid," legt drummer Luja uit.

PLAATS OPEISEN

Ook onderwerpen zoals het opeisen van je rol in de maatschappij en het doorbreken van stereotypen spelen een grote rol in hun liedjes. Het zijn onderwerpen waar ze dagelijks mee te maken hebben in hun woonplaats Soweto, de achterstandswijk van Johannesburg.

Hoewel apartheid inmiddels een begrip lijkt uit de geschiedenisboeken, zijn de gevolgen nog dagelijks zichtbaar, vertelt rapper/fluitist Hloni. „Apartheid bestaat nog steeds. Niet in de wet, maar in de hoofden van de mensen. Met onze muziek trachten we dat denkpatroon te doorbreken voor toekomstige generaties. We staan voor samenwerking, ongeacht je achtergrond."

Dat samenwerking tussen mensen met verschillende achtergronden heel goed kan uitpakken, bewijzen ze zelf. Net als smeltkroes Soweto bestaat ook de band uit verschillende Afrikaanse bevolkingsgroepen als Zoeloes en Zwasis.

De leden van het sextet, naast rapper/fluitist Hloni, drummer Luja en zangeres Kaomotso bestaande uit Jovi (zang, percussie en fluit), Cheex (congo & djembé) en Lerato (gitaar), zijn tussen de 25 en 33 jaar oud en leerden elkaar kennen via wederzijdse vrienden.

ZES TALEN

Doordat ze elkaars talen spreken leveren de verschillende achtergronden nooit problemen op. Sterker nog, ze zien het als iets positiefs. Hloni: „Er zijn zes talen waarin we met elkaar kunnen communiceren en we zingen zelfs in elf verschillende talen. Nu we voor de derde keer in Nederland zijn smokkelen we ook woorden als 'dankjewel' en 'gezellig' onze teksten binnen. Het is een teken van respect om in andermans taal te zingen. En zelfs als je niet verstaat waar we het over hebben kun je de boodschap toch begrijpen door de manier waarop we het brengen. Communicatie is meer dan taal."

INFORMATIE:

Festival Mundial is een van de grootste en meest veelzijdige wereldmuziekfestivals van de Benelux. Het festival beleeft dit jaar zijn drieëntwintigste editie van 18 tot en met 20 juni in het Leijpark in Tilburg. Op het festival spelen de elementen sfeer, verrassing, nieuwe kunstdisciplines, actuele thema's en ontmoeting met andere culturen een belangrijke rol. Kaarten via de officiële website: www.festivalmundial.nl

DRIE ANDERE NIET TE MISSEN ACTS OP FESTIVAL MUNDIAL:

Staff Benda Bilili: Congolese muzikanten in rolstoelen met eigengemaakte instrumenten.
Choc Quib Town: Zeer succesvolle Afro-Colombiaanse hiphop met dancehall invloed.
Flogging Molly: Vrolijke Ierse folkmuziek. Inhaken en meebrullen maar!

Het smoelenboek van fotograaf Ronald Plasterk

Aan het begin van zijn minsterschap besloot Ronald Plasterk al zijn bezoek vast te leggen op de gevoelige plaat. Het idee mondde uit in een opvallend fotografieproject dat voor het eerst te zien is buiten de muren van het kantoor van de minister van Onderwijs, Cultuur & Wetenschap.

Tijdens zijn ambtsperiode maakte Plasterk van iedereen die over de drempel van zijn kantoor stapte één foto. De filmrolletjes met portbeelddia's hing hij voor het kam. Het werden 670 foto-portretten, nu te zien in de Kunsthal in Rotterdam.

De expositie geeft een interessant beeld van 'who is who' in de Nederlandse cultuur, journalistiek, wetenschap, onderwijs en politiek. Bekende Nederlanders van acteur Rutger Hauer tot politicus Eimert van Middelkoop, en van prinses Máxima tot componist Reinbert de Leeuw kwamen bij hem over de vloer, als ook talrijke onbekende bezoekers.

Rutger Hauer FOTO RONALD PLASTERK

FOTOROLLETJE

Waar de digitale fotografie sneller is dan ooit, bezigde Plasterk met zijn smoelenboek 'slow photgraphy' bij uitstek. Drie jaar lang bracht de PvdA'er elk fotorolletje naar de ontwikkelcentrale. De aanleiding voor Plasterks project ontstond aan de vooravond van zijn beëdiging. De RVD legde hem de vraag voor of hij van plan was als minister een weblog te schrijven. Daar voelde Plasterk weinig voor, maar als amateurfotograaf viel hij wel voor het idee van een beeld-log. De portretten in de Kunsthal zijn gemaakt met een Hasselblad camera met 150 mm-lens, op een statief en een stoeltje ervoor. Plasterk hanteerde een aantal vaste regels. Iedere bezoekers werd slechts één keer, bij het eerste bezoek, vastgelegd op precies dezelfde plaats en bij beschikbaar licht, dus zonder flits.

GEEN FOTOSHOP

De minster maakte geen aantekeningen en noteerde ook geen namen of data, want dat zou te veel tijd kosten. De sluitertijd bedroeg één achtste van een seconde, het ceremonieel duurde hooguit enkele seconden. Het ging Plasterk om dat ene korte moment voordat een gesprek begon. Geposeerd, maar onverbiddelijk: zonder edit, delete of fotoshop. Na de val van het kabinet Balkenende schroefde Plasterk de camera van het statief. Einde project.

tentoonstelling
OP BEZOEK BIJ PLASTERK

Waar: Kunsthal, Rotterdam
Wanneer: t/m 15 augustus
Kaarten: €10
Internet: wwwmkunsthal.nl